

De laatste akte

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Mindy Mejia

De laatste akte

Vertaald door
Maartje van de Loo

Ambo|Anthos
Amsterdam

Voor geciteerde passages van Shakespeare zijn vertalingen van
Jan Jonk gebruikt (www.janjonk.nl).

ISBN 978 90 263 3252 4

© 2016 Mindy Mejia

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Maartje van de Loo

Oorspronkelijke titel *Everything You Want Me to Be*

Oorspronkelijke uitgever Emily Bestler Books, Atria

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Debra Lill/Trevillion Images

Foto auteur © Bree Allen

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Myron, Blanche, Vic en Hilma, die een boerenbedrijf hadden in de heuvels van Zuid-Minnesota en van wie ik heb geleerd dat hard werken, verdraagzaamheid, lachen en liefde de pijlers van het leven zijn. Al mijn verhalen beginnen bij jullie.

HATTIE / *Zaterdag 22 maart 2008*

Weglopen was kut.

Hier stond ik dan. Recht tegenover het scherm met de vertrektijden op het vliegveld van Minneapolis. Precies op de plek waarover ik zo vaak had zitten dagdromen tijdens de wiskundeles – en alles was tot in de details zoals ik het me had voorgesteld. Ik droeg mijn reisoutfit: een zwarte legging, ballerina's en een crèmekleurige oversized trui waarin mijn handen verdwenen en mijn hals nog langer en slanker leek dan gewoonlijk. Ik had mijn prachtige leren koffer bij me en genoeg geld in mijn portemonnee om naar een van de bestemmingen te vliegen waarover ik ooit had gefantaseerd. Ik kon overal heen. Alles doen. Maar waarom voelde ik me dan zo gevangen?

Ik was om drie uur die nacht het huis uit geglipt en had een briefje op de keukentafel achtergelaten met alleen 'Tot later, liefs, Hattie' erop. 'Later' betekende natuurlijk ergens na nu. Misschien wel tien jaar. Ik had geen idee. Misschien hield de pijn nooit op. Misschien lukte het me nooit om ver genoeg weg te komen. Het 'liefs, Hattie' was een beetje overdreven. Wij waren niet het soort gezin dat briefjes voor elkaar neerlegde. Maar zelfs als mijn ouders de boel niet helemaal vertrouwden, zouden ze nog in geen miljoen jaar op het idee komen dat ik in een vliegtuig naar de andere kant van het land zat.

Ik kon de stem van mijn moeder bijna horen: 'Dat is niks voor Hattie. Mijn hemel, over krap twee maanden doet ze eindexa-

men en bovendien heeft ze de rol van Lady Macbeth in het toneelstuk op school! Daar verheugt ze zich enorm op!’

Ik duwde haar denkbeeldige stem weg uit mijn gedachten en las alle bestemmingen nog een keer door, in de hoop iets van de opwindning te voelen die ik me had voorgesteld omdat ik eindelijk uit Pine Valley was ontsnapt. Ik had maar één keer eerder gevlogen, toen we naar familie in Phoenix gingen. Ik herinnerde me dat er een hoop knopjes en lichtjes bij mijn stoel zaten en dat de toiletten een soort ruimteschip leken. Toen de stewardess langskwam met een wagentje met snacks, had ik iets willen bestellen, maar mam had fruitella’s in haar tas. Er waren alleen pinda’s te krijgen – en die nam ik, maar ik kreeg ze niet eens. Greg wist dat ik niet van pinda’s hou en hij pakte mijn zakje. Ik was de rest van de reis woedend, want ik wist bijna zeker dat ik de pinda’s die je in het vliegtuig krijgt wél lekker vond. Dat is nu acht jaar geleden.

Vandaag zou ik mijn tweede vlucht maken, naar mijn tweede leven. En als er een vrije stoel was geweest op een vlucht naar La Guardia of JFK, zou ik hier niet zo ongelukkig en als verlamd hebben gestaan. Dat is het probleem als je op de dag voor Pasen in een impuls besluit weg te lopen van huis. Het leek wel zwarte vrijdag: er stonden lange rijen voor de incheckbalies. De eerste beschikbare vlucht naar New York vertrok maandagochtend om zes uur en zo lang kon ik niet wachten. Ik moest vandaag nog weg uit Minnesota. Ik kon naar Chicago vliegen, maar dat leek te dichtbij. Naar het Midden-Westen. God, waarom was er nou geen plaats op een vlucht naar New York? Ik wist precies welke shuttle ik vanaf het vliegveld moest nemen, naar welk hotel ik wilde, hoeveel dat kostte en hoe ik naar het dichtstbijzijnde metrostation moest komen. Ik had urenlang op internet gekeken en de kaart van New York City in mijn hoofd geprent, zo lang dat het bijna voelde alsof ik er al woonde. Toen ik vanochtend het huis uit glipte, ging ik er helemaal van uit dat ik daarnaartoe op weg was, maar nu stond ik hier naar dat stomme vertrekbord te turen om een tweedekeusbestemming te vinden. Als het niet lukte om rechtstreeks naar New York te gaan, moest ik in ieder

geval zorgen dat ik er zo dicht mogelijk bij in de buurt kwam. Om 14.20 uur ging er een vlucht naar Boston. Hoe ver lag Boston van New York?

Hoewel ik wist dat het belachelijk was, bleef ik steeds de toegangsdeuren in de gaten houden waardoor de mensen binnenstroomden. Ze duwden torenhoog opgeladen bagagekarretjes en hadden hun sleutels, vliegtickets en portefeuilles in de hand. Er kwam heus niemand om me tegen te houden. Ze wisten niet eens dat ik hier was. En al hadden ze het wel geweten, wie kon het dan iets schelen? Buiten mijn ouders hield er niemand genoeg van mij om veel moeite te doen me te vinden voordat ik was verdwenen en om wanhopig mijn naam roepend door die deuren te komen rennen.

Ik probeerde niet te huilen toen ik naar de balie liep om de vlucht naar Boston te boeken. Een gebruinde, veel te opgewekte vrouw vertelde me dat er nog één plek in de economyclass beschikbaar was.

‘Die neem ik.’

De vlucht kostte zevenhonderdzesentwintig dollar, het grootste bedrag dat ik ooit had uitgegeven – mijn laptop niet meegerekend. Ik overhandigde mijn rijbewijs en acht knisperende honderddollarbiljetten uit die afgrijpselijke envelop waarmee dit hele gedoe was begonnen. Er bleven twee biljetten over. Ik staarde ernaar, ze leken zo klein en eenzaam in die grote witte envelop. Ik kon ze niet in mijn portemonnee stoppen. Elke cent die daarin zat had ik zelf verdiend en ik wilde niet dat mijn geld in aanraking kwam met het geld in deze envelop. Ik werd overrompeld door een nieuwe golf van verdriet en moet daarom niet hebben gehoord dat de vrouw iets zei.

‘Hallo?’ Ze had zich naar me toe gebogen, duidelijk om mijn aandacht te vangen.

Er stond nu een man naast haar, en ze keken allebei naar me met een blik als in zo’n droom waarin de leraar je allerlei vragen stelt en jij niet eens wist dat je huiswerk had gekregen.

‘Waarom ga je vandaag naar Boston?’ vroeg de man met een blik op mijn kleine koffer.

‘Ik heb een theepartijtje.’ Ik vond het zelf nogal grappig, maar ze lachten geen van beiden.

‘Heb je nog een tweede ID?’

Ik groef in mijn tas en haalde mijn schoolpasje tevoorschijn. De man wierp er een blik op en keek toen in de computer.

‘Weten je ouders waar je bent?’

Dat maakte me een beetje nerveus, hoewel ik wist dat ik wettelijk gezien volwassen was. Er schoten een paar verhalen door mijn hoofd: ik kon zeggen dat mijn ouders al in Boston waren en mij verwachtten, of misschien beter: alleen mijn vader was daar. Hij was van mijn moeder gescheiden en had me het geld op het allerlaatste moment toegestuurd en gevraagd of ik Pasen met hem kwam vieren. Of ik kon de ik-ben-weesact doen. Maar de tranen hielden me tegen. Mijn keel zat plotseling dicht en ik wist dat ik het niet voor elkaar zou krijgen. Niet nu ze al wantrouwend waren. Dus liet ik me overmannen door mijn verdriet.

‘Waarom bemoeien jullie je niet met je eigen zaken?’ Boze klant, in de rij achter me.

Het vliegveld leek een goede plek voor zo’n soort scène. Het geroezemoes achter me verstomde en iedereen volgde nu de show.

‘Juffrouw Hoffman, er zijn bepaalde procedures en protocollen die we moeten volgen bij het contant afrekenen van een vlucht die dezelfde dag vertrekt en al helemaal als het geen re-tourticket betreft. Ik moet je vragen met me mee te komen om alles te checken.’

Ik was absoluut niet van plan me te laten insluiten in het een of andere beveiligingskantoor waar hij mijn ouders zou bellen en deze dag nog veel erger zou worden dan hij al was. Stel dat hij kon uitzoeken wie degene was die het geld had opgenomen dat ik bij me had? Kon dat? Ik stak mijn hand uit en pakte mijn geld en mijn identiteitspapieren.

‘Dan moet ik u vragen dat ticket in uw reet te stoppen.’

‘Zal ik de beveiliging bellen?’ vroeg de vrouw, die haar opgewekte toon volkomen had laten varen. Ze pakte de telefoon en begon zonder een antwoord af te wachten een nummer in te toetsen.

‘Doe geen moeite. Ik ga. Kijk! Ziet u? Ik ga!’ Ik pakte mijn tas en wreef met de hand die alle bankbiljetten tot een zweterige prop had samengebald over mijn ogen.

‘Waarom kalmeer je niet, juffrouw Hoffman, dan kunnen we—’

‘Waarom kalmeert ú niet?’ Met een vuile blik snoerde ik de man de mond. ‘Ik ben geen terrorist! Jammer dat u mijn achthonderd dollar niet wilt voor die armoedige stoel naar Boston.’

Iemand in de rij achter me liet een juichkreet horen, maar de meeste mensen keken alleen maar naar me terwijl ik mijn koffer wegreed – waarschijnlijk probeerden ze te bedenken wat voor type bom ik het vliegtuig in had proberen te smokkelen. ‘Het kan iedereen zijn, zie je wel, Velma?’ Elleboog, elleboog. ‘Van zo’n meisje verwacht je het gewoon niet. Toch?’

Ik rende naar de parkeergarage en had geen idee hoe ik bij mijn truck belandde of de parkeerwachter betaalde: het ging allemaal in een waas. Mijn hart bonkte. Ik keek steeds paranoïde over mijn schouder om te zien of er een beveiligingsbeambte achter me aan kwam. En toen ik eenmaal op de snelweg zat, begonnen de tranen te stromen. Ik botste bijna op een busje, zo hard trilden mijn handen. Pas een halfuur later drong het tot me door dat ik terugreed naar Pine Valley. De Twin Cities lagen al achter me en de kale akkers strekten zich zo ver ik kon kijken uit.

Dit was dus wat er gebeurde als je jezelf toestond afhankelijk van iemand te worden. In dit zielige hoopje veranderde je als je verliefd was. Toen ik de afgelopen herfst aan mijn eindexamenjaar begon, was ik zo gelukkig, zo vrij en stond ik zo boven dat soort dingen. De Hattie van toen kon de hele wereld aan en dat zou haar ook gelukt zijn, verdomme, ze had de wereld kunnen veroveren. En nu was ik een meelijwekkend snikkend zielig kind, ik was veranderd in zo’n trut aan wie ik vroeger een enorme hekel had.

Plotseling stopte de radio ermee en begonnen de lichtjes op het dashboard te knipperen. Shit. De auto’s schoten langs me heen. Half in paniek ontdekte ik een eindje verderop een zijweg-

getje. Ik veranderde van baan, remde af en draaide even later het onverharde pad op dat twee akkers van elkaar scheidde. Ik liet de truck uitrollen tot hij stilstond. Toen ik de versnelling in zijn vrij zette, haperde de motor en viel uit. Ik probeerde opnieuw te starten, maar er gebeurde niks. De motor was dood en ik was gestrand in het eindeloze niets.

Ik liet me zijwaarts op de kriebelige bekleding vallen en jankte het uit, tot ik moest overgeven, de auto uit wankelde en prompt in een greppel viel. Het enige wat ik opgaf waren koffie en maagzuur.

Er waaide een frisse wind over de akkers, die het zweet op mijn voorhoofd droogde en mijn misselijkheid verminderde. Ik kroop van mijn braaksel vandaan en hees me op de rand van de greppel. Mijn broek en slipje werden koud van de natte aarde en het optrekkende vocht.

Zo bleef ik een hele tijd zitten, zo lang dat ik de kou uiteindelijk niet meer voelde. Zo lang dat de tranen ophielden en plaatsmaakten voor iets anders.

Buiten de auto's die voorbijraasden over de weg, was ik helemaal alleen, en toen besepte ik opeens – voor het eerst voor zover ik me kon herinneren – dat ik nergens anders op de wereld wilde zijn. Ik wilde niet gevangenzitten in een krappe vliegtuigstoel, naar een vreemde stad vliegen zonder een plek om naartoe te gaan na de landing. Ik wilde niet op het toneel staan met alle spots op me gericht voor een publiek dat elke beweging van me volgde. Ik wilde niet alleen in mijn bed liggen terwijl mama de avondmaaltijd klaarmaakte waarvan ik toch geen hap door mijn keel zou krijgen. Er was iets heel troostends aan de leegte om me heen, aan de kale akkers doorsneden met rijen bomen en hier en daar een restje koppige sneeuw.

Niemand wist dat ik hier was. En opeens was dat fantastisch. Ik had het mijn hele leven kunnen zeggen tegen iedereen die ik ontmoette: niemand weet dat ik hier ben. En dan zouden ze gelachen hebben en met hun ogen gerold en me een klapje op mijn rug hebben gegeven en hebben gezegd: 'Ja hoor!' Maar het was waar. Ik had mijn hele leven rollen gespeeld, ik was altijd degene

die ze wilden dat ik was, altijd gefocust op de mensen om me heen, terwijl ik me de hele tijd had gevoeld alsof ik precies op deze plek zat: met opgetrokken knieën midden op een verlaten, eindeloze prairie, met geen enkel levend wezen als gezelschap. Op de een of andere manier klopte het helemaal dat ik hier zat. Alles viel op zijn plaats, net zoals in een film waarin de ster beseft dat ze verliefd is op de sukkel, of weet dat haar Amerikaanse droom uitkomt en ze van een dubbeltje een kwartje wordt, de muziek aanzwelt en zij vastberaden een kamer uit loopt. Zo was het precies, behalve de muziek dan. Ik zat nog steeds op de rand van een greppel tussen de eindeloze akkers, maar vanbinnen was ik plotseling helemaal anders.

Ik hoorde de stem van mijn moeder weer. Ik herinnerde me wat ze de avond ervoor had gezegd toen ik het te druk had met het op haar schouder uitsnikken van mijn verdriet om naar haar te kunnen luisteren.

‘Hou op met toneelspelen, lieverd,’ had ze gezegd. ‘Je kunt niet je hele leven doen wat anderen van je verwachten. Dan word je een lege huls. Je moet uitzoeken wie je bent en bedenken wat je wilt. Dat kan ik niet voor je doen. Dat kun je alleen zelf.’

Ik wist exact wie ik was – misschien wel voor het eerst van mijn leven – exact wat ik wilde en exact wat ik moest doen om dat te krijgen. Het was kristalhelder. Zoiets als wakker worden uit een droom waarvan je dacht dat die echt was en de wereld om je heen langzaam haar vaagheid verliest. Ik stond op, klaar om de jankende trut die ik was voorgoed bij het vuilnis te zetten. Opgeruimd staat netjes.

Geralds oude videorecorder lag boven in mijn koffer. Ik pakte hem eruit, zette hem op de achterkant van de pick-up, drukte de opnameknop in waardoor de splinternieuwe band begon te lopen en ging recht voor de lens staan.

‘Oké! Hoi!’ Ik ademde diep in en voelde mijn buik uitzetten, precies zoals Gerald me had geleerd. ‘Hier ben ik. Mijn naam is Henriëtte Sue Hoffman.’

En toen ik klaar was met Pine Valley, zou niemand ooit vergeten wie ik was.

DEL / Zaterdag 12 april 2008

Het dode meisje lag op haar rug in een hoek van de verlaten schuur van de Ericksons, half in het water van het meer waarmee het laagste gedeelte van de ingezakte vloer was ondergelopen. Haar handen lagen op haar borst, op een met bloed bevlekt stuk stof met ruches dat een jurk moest zijn geweest, waaronder haar benen, afschuwelijk opgezwollen en samen minstens zo breed als haar middel, zich bloot in het water uitstrekten – als een stel zee-koeien die in een smerige lagune dreven. Haar bovenlichaam had geen enkele relatie met die benen. Ik had meer doodgestoken lichamen gezien en ook lijken die in het water hadden gelegen, maar nooit beide nachtmerries verenigd ineen. Hoewel haar gezicht te verminkt was om haar te kunnen herkennen, was er in de hele staat maar één persoon als vermist opgegeven.

‘Het moet Hattie zijn,’ zei Jake, mijn hulpsheriff.

De centrale had een telefoontje ontvangen van de jongste zoon van de familie Sanders. Hij had haar gevonden toen hij met een meisje stiekem de schuur was binnengeglijpt. Er lag vers braaksel vlak naast de halfvergane deur, waar een van hen over de nek was gegaan voordat ze waren gevluht. Ik wist niet of het vanwege die kots of vanwege de stank van het lijk was dat Jake even kokhalsde toen we net binnen waren. Normaliter zou ik hem ermee hebben gepest, maar deze keer niet. Niet met dit voor onze neus.

Ik maakte de camera los van mijn riem en begon vanuit diver-

se hoeken foto's van het lijk te maken, ervoor wakend ernaast in het water te belanden.

'We weten nog niet of het Hattie is.' Ondanks de steen die op mijn maag drukte omdat ik vreesde dat zij het was, moesten we dit volgens het boekje benaderen.

Zodra we binnen waren, had ik het lab in de stad gebeld en een forensisch team opgeroepen om alle mogelijke bewijzen, tot en met de laatste vezel, te verzamelen, in plastic zakjes te stoppen en te labelen. Voordat dat team arriveerde, hadden we ongeveer een uur alleen met haar.

'Wie zou het anders kunnen zijn?' Jake liep omzichtig om haar hoofd heen, alert op de plek waar hij zijn voeten neerzette omdat de vloer kraakte onder het gewicht van de gespierde ex-rugbyspeler die hij is. Hij boog zich naar haar over en ik zag dat de rechercheur in hem de overhand kreeg.

'Het is onmogelijk haar te identificeren met dat gezicht, en al helemaal niet omdat ze ook nog begint op te zwellen. Geen ringen of andere sieraden. Geen zichtbare tatoeages.'

'Waar is haar tas? Ik heb nog nooit een meisje ontmoet dat geen tas bij zich had.'

'Meegenomen, waarschijnlijk.'

'Wat een plek om iemand te beroven of vermoorden.'

'Niet op de zaken vooruitlopen. Eerst een ID.' Ik hurkte naast haar neer. Met mijn gehandschoende vinger duwde ik haar bovenlip omhoog. Haar tanden waren intact. 'Ziet ernaar uit dat we haar aan haar gebit kunnen identificeren.'

Jake zocht naar zakken in haar jurk. Geen.

'Doodsoorzaak: messteken, waarschijnlijk.' Ik tilde haar ene hand op en zag een steekwond vlak boven of in haar hart.

'Waarschijnlijk?' vroeg Jake gnuivend.

Ik negeerde hem en tilde haar arm nog wat verder op tot ik zag waar de witte huid grensde aan de donkerrode eronder.

'Zie je dat?' Ik wees op de lijn die de twee kleuren van elkaar scheidde. 'Dat is *livor mortis*. Als het bloed niet meer wordt rondgepompt, zakt het naar beneden door de zwaartekracht. Op die manier kun je zien of een dode is verplaatst: als het rode niet on-

deraan zit, zoals het hoort, is dat gebeurd.’ We checkten een paar andere plekken op het lijk. ‘Het ziet ernaar uit dat dit de locatie is waar ze is vermoord.’

Ik hield vast aan mijn rol van leermeester en bekeek het lijk alsof het gewoon de volgende dode was. Ik had er honderden gezien, de meeste in Vietnam natuurlijk, en op dat moment was ik zelfs liever dáár geweest dan te moeten denken aan wie dit verminkte lichaam was.

Ik deed Jake de druktest voor.

‘Als je op het bleke deel van de huid duwt en dat wordt rood, is de dood minder dan een halve dag geleden ingetreden.’

‘Dus het bloed zakt in twaalf uur.’

‘Hmm.’ De huid onder mijn gehandschoende vinger bleef wit. Geen bloed, dus lag ze daar al minstens vanaf die ochtend vroeg.

De vloer van de schuur kraakte vervaarlijk onder onze voeten, waardoor we allebei snel een stap naar achteren deden.

‘Straks stort de boel hier nog in.’

‘Nee, dat betwijfel ik. Deze schuur staat er al minstens tien jaar zo bij.’

’s Zomers zag ik die schuur zowat elk weekend, vanaf de opening van het visseizoen tot het moment waarop het meer dichtvroor. Hij stond op de oostoever van Lake Crosby, alsof hij toekeek hoe de maanvisjes heen en weer schoten onder het wateroppervlak. ‘Zien’ was eigenlijk een groot woord: ik wist dat de schuur er stond, hij was net zo’n goed herkenningspunt als het publieke strand op de oever ertegenover, maar ik was al ik weet niet hoelang niet blijven staan om er echt naar te kijken, zoals dat gaat met dingen in je omgeving waaraan je gewend bent. De schuur was zo’n twintig jaar geleden leeg komen te staan, toen Lars Erickson, de eigenaar, het grootste deel van zijn land langs de oever aan de gemeente had verkocht en naast zijn prefabhuis aan de andere kant van zijn land, ruim een mijl verderop, nieuwe schuren had neergezet. De enige bezoekers die dit vervallen bouwwerk nog kreeg, behalve het meer zelf dat er naar binnen golfde in overstromingsjaren, waren wat tieners zoals de zoon

van de Sanders, die een plekje zochten om seks te hebben en een joint te roken.

Dat was zowat het enige waarvoor deze schuur nog diende: privacy. Het was één grote ruimte van zo'n zes bij negen meter met voornamelijk kale dakbalken en een restant van een hooizolder aan de kant die was overstroomd door het meer. De brede deur was aan de andere kant en in een van de muren zat een opening waar ooit een raam had gezeten.

Met de hevige regens en de ongewoon vroege dooi van dit voorjaar was het water zo sterk gestegen dat een kwart van het vloeroppervlak ondergelopen was. De vloer lag vol sigarettenpeuken, lege vloeipapierpakjes en iets wat een plastic zakje of een condoom kon zijn. Jake volgde mijn blik naar de plas water.

'Denk je dat het moordwapen daar ligt?'

'Als dat zo is, vindt het forensisch team het wel. Ze zijn heel grondig.'

Sommige districten hebben hun eigen lab, een heel gebouw vol analisten en technisch rechercheurs, maar wij niet. Dit is een regio waar alleen vergrijpen plaatsvinden en het meestal gaat om doorsnee drugsovertredingen of huiselijk geweld, niets wat zo'n kostbaar lab rechtvaardigt. Het was al meer dan een jaar geleden dat ik de jongens uit Minneapolis had opgeroepen voor iets.

'Als dit Hattie niet is, moet het iemand zijn die hier tijdelijk verblijft. Er is in geen van de vijf districten iemand anders als vermist opgegeven.'

'Heb je Rochester meegerekend bij die constatering?'

'Hm,' reageerde hij nadenkend.

'Ga eens kijken of je iets in de buurt van de ingang ziet.' Ik overhandigde hem de camera en liep voorzichtig terug naar de rand van het water. De vloer kraakte nauwelijks nu Jake weg was. Vergeleken met hem zag ik er waarschijnlijk niet erg indrukwekkend uit, ik was mager en knokig, maar ik zat al veel langer in het vak: dertig jaar. Ik hurkte naast het meisje neer en met mijn hand onder mijn kin bestudeerde ik haar aandachtig, op zoek naar wat ik over het hoofd zag. Al het bloed was uit haar gezicht verdwenen en ze zag wasbleek. Haar hoofd lag iets gedraaid. Haar oog-

kassen zaten vol geronnen bloed, er waren wat haren in vastgeplakt. Haar gezicht was het ergst toegetakeld: haar ogen en haar wangen. Ondiepe steken, en een diagonale snee van haar slaap naar haar kaak. Een uitroepteken. Haar borst had ook steekwonden, de rest van haar lichaam was vrij clean. Iemand had heel sterk gewild dat haar gezicht verdween.

Ik wierp een korte blik op Jake om te zien of hij buiten gehoorsafstand was en boog me naar haar toe. ‘Henriëtta?’ Het ergerde haar altijd als iemand haar bij haar echte naam noemde, wat de reden was dat ik dat zowat achttien jaar lang had gedaan. Iedereen noemde haar Hattie, sinds de dag dat ze thuiskwam uit het ziekenhuis met een kanten strik om haar lieve, kale hoofdje. Die herinnering werd me bijna te veel, dus schraapte ik mijn keel en keek nog een keer of Jake druk bezig was en me niet hoorde voordat ik toegaf en haar bij de naam noemde die ik toen ze nog leefde voor de grap altijd had geweigerd te gebruiken. ‘Hattie?’

Ik verwachtte geen reactie of een teken van God of iets dergelijks, maar soms moet je iets hardop zeggen om te zien hoe de woorden vallen, hoe ze voelen in je lijf. Deze woorden voelden als messteken. Ik staarde naar haar lange bruine haren, het blote jurkje – veel te koud voor de tijd van het jaar – haar lichaamsbouw. Wat ik ook tegen Jake had gezegd, dat waren de details waardoor ik al vanaf het moment van binnenkomst had geweten wie het was die hier lag.

Toen Bud die ochtend mijn kantoor was binnengekomen en vertelde dat hij Hattie als vermist wilde opgeven, hadden we beiden gedacht dat ze was weggelopen. Ze wilde niets liever dan weg uit het dorp tenslotte. Maar Mona, Buds vrouw, twijfelde daaraan. Hattie speelde dat weekend een van de hoofdrollen in het schooltoneelstuk – een stuk van Shakespeare – en Mona wist zeker dat Hattie dat voor geen goud wilde missen. Bovendien zat ze twee maanden voor haar eindexamen. Ze kon echt niet weggelopen zijn. Dat leek allemaal logisch, maar in mijn ervaring gaan een puber en gezond verstand niet samen. Dus deed ik er een standaard vermissingsalarm uit, maar ik ging ervan uit dat Bud

en Mona over een paar dagen een e-mail van haar zouden krijgen waarin ze vertelde dat ze in Minneapolis of Chicago of een vergelijkbare stad zat. Maar nu, nu ik neerkeek op de lichamelijke resten van een meisje dat waarschijnlijk de dochter van mijn vismaatje was, begon er een vraag aan me te vreten, de vraag die Buds leven aan stukken zou rukken, net zo gemakkelijk als we de ingewanden rukten uit de maanvissen en de karpers die we nog geen vijfhonderd meter verderop vingen.

Wie had Hattie Hoffman vermoord?

Tegen de tijd dat het forensisch team was gearriveerd, de ambulance het overwoekerde pad naar de schuur had weten te trotseren en het lichaam was ingeladen, had ik al een stuk of twintig telefoontjes gehad. Het enige dat ik beantwoordde kwam van Brian Haeffner, de burgemeester van Pine Valley.

‘Is het waar, Del?’

Ik stond een eindje van de jongens van het forensisch team vandaan, die de schuur uitkamden als mieren bij een picknick.

‘Ja, het is waar.’

‘Ongeluk?’ Brian klonk hoopvol.

‘Nee.’

‘Dus we hebben te maken met een moordenaar die vrij rondloopt?’

Ik liep de schuur uit en spoog op de grond om de vieze smaak uit mijn mond weg te krijgen. Het gras was niet platgetrapt en boog wuivend in een licht briesje naar het meer toe.

‘Ik zeg dat we te maken hebben met de moord op een nog niet geïdentificeerd slachtoffer en dat is alles wat ik erover te vertellen heb.’

‘Je zult een verklaring moeten geven. Elk nieuwsstation in de staat zal aan de telefoon hangen.’

Brian overdreef altijd enorm. Hij zou waarschijnlijk een paar telefoontjes van de *County Gazette* krijgen. Het ging er waarschijnlijk meer om dat zijn vrouw alle details wilde weten, zodat ze die kon rondbazuinen in Sally’s Café, waar ze elke ochtend de muffins bakte. Brian en ik kenden elkaar al heel lang omdat we allebei al geruime tijd een publieke functie vervulden. We steun-

den elkaar bij alle verkiezingen – we hadden allebei een functie waarin we gekozen moesten worden. Ik vond hem een goede burgemeester, maar ik kon niet langer dan één drankje in zijn gezelschap verkeren. Hij zeurde eindeloos door over ieder klein dingetje en was altijd nieuwsgierig naar mijn onderzoeken en de ‘criminele ontwikkelingen’. Af en toe deed hij me denken aan zo’n opgewonden hond die maar niet kan ophouden je hand te likken.

‘Je hebt mijn verklaring net gehad, Brian. We geven de identiteit van het slachtoffer vrij als die is vastgesteld.’

‘Ik moet weten of ons stadje in gevaar verkeert, Del.’

‘Precies. Ik ook.’

Ik hing op en stak de telefoon in mijn zak toen een van de ambulancemedewerkers op me af kwam lopen.

‘Sheriff, we zijn zover.’

‘Oké, ik kom later naar jullie toe. Ik wil eerst nog wat dingen checken hier.’

‘Aanwijzingen?’ De vrouw keek hoopvol naar me op. Ik kende haar niet, ze kwam niet uit mijn district.

‘Aanwijzingen doen niet ter zake.’ Ik liep terug de schuur in. ‘We hebben hem, of we hebben hem niet.’

Het forensisch team verzamelde alles wat het tegenkwam dat niet was vastgenageld en doorzocht het stilstaande water in de schuur. Er kwamen een lege wijnfles boven, een kerosinelantaarn, vijf lege sigarettenpakjes, een paar naamloze luciferdoosjes en drie gebruikte condooms. Ik keek toe terwijl ze de deur en het raam tapeten op vingerafdrukken.

Jake kwam naast me staan. ‘Geen moordwapen.’

‘Nee.’ We wachtten tot het team klaar was en vertrok.

Er waren een paar haren gevonden en de condooms zouden onderzocht worden voor het geval er nog wat DNA in te vinden was. De rest werd bewaard tot we hun mededeelden dat we het niet nodig hadden of het onderzoek was afgesloten.

Toen de busjes achter de horizon waren verdwenen, was het stil. Alleen het ruisen van de wind die de akkers droogde en af en